

[Julens evangelium](#), SB

[En liten sparvs lovsång till sin skapare](#), W Gitt

[Modern kritik av utvecklingsläran](#) (K), SB

[Världens Frälsare kom här](#) (psalm), Ambrosius

[\[Register\]](#) [\[Årgångar\]](#) [\[Föregående nr\]](#) [\[Nästa nr\]](#)

Julens evangelium

Se, jag kommer till er med ett glatt budskap om en stor glädje, en glädje för allt folket. I dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren. (Luk. 2:10-11)

Så ljud julens evangelium enligt Herrens ängel den första julnatten. Det var i sanning ett glatt budskap till hela världen.

Julen är en tid då vi människor alldeles särskilt söker efter glädje och gemenskap. Till höger och vänster önskar vi varandra en god jul. Under årets mörkaste tid pyntar vi och gör fint och tänder ljus i stakar och gran. Vi gör oss möda med julklappar, mat och dryck och hoppas på god gemenskap med familj, släkt och vänner. Alla vill ha en glad jul. Och de som av olika anledningar inte förunnas detta känner av ensamheten eller vemodet värre i jultid än annars.

För oss kristna är julen mycket mer än de yttre jordiska glädjeämnen som vi har gemensamt med många andra. Vi samlas kring ängelns budskap, kring julens evangelium. Vi talar ibland om julens sekularisering. De kristna traditionerna blir alltmer som tomma skal. Men vi skall komma ihåg att den goda jul som ängeln ropade ut för herdarna på marken alltid har varit motsagd och föraktad, även om man förr i s.k. kristna länder visade en viss yttre respekt för Guds Ord och det kristna julbudskapet.

Den värsta sekulariseringen står dock kyrkan själv för när hon inte högt och tydligt ropar ut det bibliska

änglabudskapet, utan förtiger eller förvränger det så att det inte alls blir det evangelium som Gud vill ge människorna. Julens evangelium är hotat både inifrån och utifrån. Många vill beröva oss det. Därför behöver vi som kristna bli stilla och på nytt begrunda vad julens evangelium verkligen innebär.

Julens evangelium är inte saga utan sanning

När man ser på julevangeliet i den kristna konsten, i kyrkmålningar och skulpturer, så finns det onekligen ett visst sagoskimmer över det hela ibland, fast kyrkans konstnärer naturligtvis inte menat det så. Se bara på den vanliga bilden av krubban och den heliga familjen. Där ser Maria ofta frisk och strålande ut. Man kan inte tro att hon nyss fött ett barn. Hon sitter helt obesvärat, eller så står hon prydligt på knä. I den äldsta kristna konsten sitter inte Maria. Hon ligger bredvid barnet och ser trött och tård ut även om glädjen lyser igenom. Det ger nog en mer verklighetstrogen bild av det oerhörda att Gud blivit människa och fötts av en kvinna. Det har inget sagoskimmer.

I dag sägs det av många – och det lärs ut i skolorna – att Bibeln innehåller myter, inslag av sagor och legender, utsmyckningar av den fromma fantasin. Detta förklaras ha ett viss värde ändå som bärare av goda tankar. Första hälften av julevangeliet kan ha ett visst historiskt underlag, menar man. Det som Lukas berättar om skattskrivningen, om Josef och Maria som far till sin släktstad och där får ett barn, det är nog sant. Det är ytterst få som förnekar att Jesus aldrig har levt. Men i den andra hälften av julevangeliet – den som börjar med orden *”Plötsligt stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet strålade omkring dem”* – där börjar sagan och den legendariska utsmyckningen med strålande änglar som talar och sjunger. Det behöver man inte tro bokstavligt. Man kan vara kristen ändå. Ja, så säger t.o.m. högt uppsatta kyrkliga ledare i dag.

Men hur kan det bli en glad, kristen jul, med en sådan tro? Skall vi fira jul med vackra legender och fromma fantasier

om Jesus – en Jesus som kläds och smyckas som en julgran, med änglar, stjärnor, underverk och vackra underberättelser, som är fina men inte sanna, inte nödvändiga att tro? Det vore en meningslös, hednisk jul med på sin höjd bara en enda huvuduppgift: att skapa stämning.

Julens evangelium är ingen saga utan sanning. Vad det verkligen handlar om, det ger oss just den himmelske budbäraren besked om. Det händer något obegripligt stort på jorden. Och för att ingen skall uppfatta det som en vanlig barnafödsel, så sänder Gud sin ängel för att avslöja hemligheten med denna födsel för troende herdar ute på marken. Just där somliga menar att sagan och legenden tar vid, just där är det i själva verket som den avgörande sanningen om Jesus ropas ut över jorden: *”Se jag kommer till er med ett glatt budskap om en stor glädje... I dag har en Frälsare blivit född åt er... Han är Messias Herren.”*

Det är det som ängeln säger om det nyfödda barnet som skapar den goda julen. Det är ett avslöjande om att något enastående har skett, något som aldrig skett förr och aldrig mer kommer att hända: Gud förenar sig med mänskligt kött och blod. Han blir kvinnans säd som skall trampa sönder ormens huvud (1 Mos. 3:15). Ängeln förkunnar att detta som Gud redan vid syndafallet lovat nu bryter in: Frälsaren blir född, och han är HERREN, Gud själv, världens skapare. Det ofattbara sker: Gud får en människas kropp och själ. Han blir en av oss.

Gud har tidigare tillfälligt uppenbarat sig på synligt sätt i mänskliga och jordiska former, vilket vi kan läsa om i Gamla testamentet. Men aldrig förr har det hetat: Denna människa är Herren Gud själv!

Ängeln förkunnar att Jesajas mäktiga profetia nu går i uppfyllelse: *”Ett barn blir oss fött, en son blir oss given... och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste”* (Jes. 9:6).

Detta är inte någon gudasaga utan sanning och verklighet. På detta bygger all rätt kristendom. Det finns ingen

anledning att fira kristen jul om det inte står orubbligt fast att barnet i krubban är en riktig människa och samtidigt den ende sanne Guden. Hela hans liv, alla hans ord och gärningar, hans död och uppståndelse bekräftar entydigt och kraftigt att ängeln talade sanning.

Julens evangelium är ljus i mörker

Mörkret har sänkt sig över herdarna på ängen. Det är natt. Men så spricker himlen upp och ett bländande ljus flödar ner över marken. Herrens härlighet bländar dem.

Det himmelska ljuset passar väl ihop med ängelns budskap, som är ett ljus och glatt budskap för en värld som lever i andligt mörker. När aposteln Johannes beskriver julen säger han: *"Det sanna ljuset som skänker ljus åt var man, det skulle nu komma i världen"* (Joh. 1:9). Och barnet i krubban sade själv senare: *"Jag är världens ljus"* (Joh. 8:12).

Jesus är ljus i mörker. Ingen ser honom som ljus utan att inse att man lever i mörker. Vad är det för ett mörker? Det är det mörker som sänkte sig över mänskligheten när kontakten och gemenskapen med Gud bröts genom syndens uppror mot honom. Djävulen, som förledde oss till det, hatar Guds ljus. Hans livssfär är mörker, och där vill han ha oss. Han är mörkrets furste.

Han är också lögnaren som alltid ljugit och sagt att människans ljus är att vara sin egen herre, vara sig själv nog, medan detta att leva under Gud är mörker. Därför försöker han alltid att inbilla oss att Guds Ord är mörkt, dunkelt och svårtolkat, och att Guds bud är omöjliga och onda. Med sådana tankar frestade han Adam och Eva att bryta med Gud, och så verkar han än i dag: Ljuset är att tro på sig själv och mörkret att tro på Gud och hans ord.

Vad har resultatet blivit av detta? Ljus? Nej, hat och krig, mord och självmord, oro, ofrid och ångest, ensamhet och sjukdom, sorg och död, olyckor och elände i en aldrig sinande ström generation efter generation. Alla måste ju hålla med om att det är något fel med människan, som trots

allt tal om utveckling hotar sig själv och sin överlevnad på jorden mer än någonsin. Hela världen är i det ondas våld, säger Bibeln (1 Joh. 5:19). Människor utan Gud lever i mörker. Likväl är det så att världen älskar mörkret, och det är det som gör mörkret så djupt och svart. Det är mänsklighetens tragik.

Det är i detta mörker som julens evangelium lyser. Den som tror sig själv vara ljus, kan inte se barnet i krubban som något ljus. Jesus blir bara ett konstigt, irriterande ljus, en bisarr och egendomlig figur som i strålande sol går omkring och säger sig vara världens ljus.

Men får Gud visa oss att vi är mörkrets barn, att vi utan Gud är förlorade och fördömda syndare på väg mot det eviga och oåterkalleliga mörkret, utan ljus, utan minsta gryning, då skall Kristus lysa för oss. Jesus säger: *"Var och en som gör synd, han är syndens träl"* (Joh. 8:34). En träl eller slav är en som handlar under tvång. Han är maktlös, har ingen frihet, ingen möjlighet eller kraft att bryta sig ur. Han måste befrias av någon annan om han skall bli fri. Så beskriver Jesus syndens mörker.

Men julens evangelium är ljus i mörker, inte ljus i ljus. Till dem som sitter i mörker och dödsskugga kommer ljusets glada budskap: *"I dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad."* En frälsare är i Bibeln en som räddar dem som annars skulle gå under. Han är inte en medhjälpare, inte en som ger anvisningar om hur man skall rädda sig själv, inte heller en uppmuntrande guru som vill frigöra oanade krafter inom oss själva. Frälsaren är den som själv handlar och som står för hela räddningsverket.

I samma ögonblick som Gud blev människa, så lades världens synder på honom. Redan som ett litet barn, vilande på krubbans trä, var han Guds offerlamm, försoningen för hela världens synder och brott. Han var redan då Frälsaren som skulle bära våra synder i sin kropp på korsets trä (1 Petr. 2:24). Endast för detta hade Guds Son av evighet blivit människa i Jesus Kristus. Och för detta frälsningsverk måste han vara både sann Gud och sann människa. Barnet i krubban, som i en och samma

person är Guds Son och Marias son, är den ende som kan bära hela världens synd, lida dess straff och försona alla med Gud.

Så är julens evangelium inget annat än syndernas förlåtelse genom Frälsaren. Det är den gudomliga, självutgivande kärlekens ljus som renar från all synd och helar den brutna gemenskapen mellan Gud och människor.

Julens evangelium är inte krav utan gåva

Sist kommer den stora och allt avgörande frågan: Vad gör vi med detta julens evangelium? Bibeln lär oss att ingen blir frälst utan personlig tro på Frälsaren som föddes i Betlehem: *”Men alla som tog emot honom, dem gav han makt att bli Guds barn, dem som tror på hans namn”* (Joh. 1:12).

Det brukar inte vara svårt att ta emot julklappar. De delas ut och tas emot med lysande ögon och med ivriga och förväntansfulla barnahänder. Fast ibland händer det att det känns lite svårt – när man egentligen inte är så förtjust i det man får, men ändå känner sig tvungen att visa sig tacksam och glad.

Guds stora julgåva är inte så lätt att tro och ta emot. Hur tar jag emot den, och hur blir jag riktigt viss om att barnet i krubban verkligen är min Frälsare?

Att julens evangelium inte är saga utan verklighet, det kan vi nog tro. Likaså att Jesus är världens ljus. Men att ta emot honom som vårt eget livs Frälsare, det klarar vi inte. Och ändå är detta så viktigt. Det är ju på trons mottagande allt hänger.

Krav på tro och krav på glädje över Frälsaren som kommit – det kan leda till stor förtvivlan hos den som ”inte får till det”. Då är det angeläget att förstå, att julens evangelium inte är krav utan gåva. Så länge man tar det som ett krav som skall uppfyllas, så gör man inget annat än stänger dörren för Jesus. Vad skall vi då göra? Vi skall bli stilla och lyssna riktigt noga till ängelns ord: *”Se, jag kommer till er*

med ett glatt budskap om en stor glädje... I dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad.”

Glädjen ligger i budskapet om gåvan – inte i något vi skall prestera. Vi skall inte göra något annat än att låta Guds ord träffa oss. Det säger: Ditt eget liv är mörker, men Kristus är ditt ljus. Och särskilt skall vi låta orden ”*född åt er*” – åt dig – sjunka djupt in i hjärtat. Låt oss inte stöta bort gåvan denna jul!

Det är julens evangelium självt som har makt att väcka den tro som gör oss till Guds barn och får oss att stämma in i änglasången ”*Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor till vilka han har behag*”.

Med denna betraktelse önskar vi alla våra läsare en rikt välsignad julhelg i trons glädje över julens evangelium.

S Bergman

[[Lutheranen 4/1990](#)]

En liten sparvs lovsång till sin skapare

Ur ett av H-K Vanheiden förkortat utdrag ur boken ”Wenn Tiere reden könnten” (Om djuren kunde tala) av prof. dr W Gitt. Med benäget tillstånd av Christliche Literatur-Verbreitung, Bielefeld, Tyskland. Översättning av J Fjellander.

Det är sant, det finns väldigt många av oss. Vår sång är obehagligt stark. Man påstår att vi äter upp maten för er. Inte ens vår anspråkslösa kostym gör oss omtyckta. Och ändå kommer ni finna det all möda värt att skänka en liten obekymrad sparv en smula uppmärksamhet. Det lovar jag er. Ni tycker att jag inte är något särskilt? Men, av er sort finns det faktiskt precis lika många som av oss. Och menar ni då att allt som det finns många av inte är något särskilt? – Åh, ursäkta, nu var jag verkligen fräck.

Egentligen är jag en väluppfostrad fältsparv eller, som man vanligen säger, en pilfink. Jag vill inte alls bli förväxlad med min kusin, den fräcka och feta hussparven, som också kallas gråsparv. Mig kan ni känna igen på mitt gråa bröst och den svarta kindfläcken, så ni kan lätt skilja på oss. Som redan mitt namn säger, håller vi oss en bit ifrån era hus.

Skapad för att flyga

Min skapare har från första början konstruerat mig för att flyga. På grund av detta är också minsta del av min kropp inriktad på att flyga. Jag kan därför inte begripa hur människorna har mage att hävda att vi skulle härstamma från reptiler. Föreställ er att krokodiler skulle höra till våra släktingar! Man vill få mig att tro att den första sparven skulle ha levt redan för femtio miljoner år sedan. Jag får alltid intrycket att mängden av år är till för att dölja en sådan åskådningssläktskap med sagan. – Men låt oss lägga teorin åt sidan och istället hålla oss till fakta. Så kan ni själva bedöma hur det förhåller sig och bilda er en egen uppfattning.

Min kropp är byggd av lättast tänkbara material. Så gott som alla ben är ihåliga invändigt. På så vis kan de innehålla luft, och de är mycket lätta men ändå stabila. Hos en avlägsen släkting till mig, albatrossen, väger hela skelettet bara mellan 120 och 150 gram, trots att han är över en meter lång och har en vingbredd på tre meter. Hans fjädrar väger mer än benknotorna. Vore våra ben fyllda med märe, som fallet är hos reptilerna, skulle vi aldrig kunna flyga. Dessutom är vårt bäcken – i motsats till ödlornas – fast sammanvuxet med ryggraden. Bara på så vis har vårt skelett den stadga och den elasticitet som är ovillkorligen nödvändig för en kropp som skall flyga.

Ett märkligt hål

Ett litet hål i överarmbenets ledhåla tycker jag är värt att lägga märke till. Det är inte så att det är något defekt, utan genom det hålet går alltid en sena som förbinder den lilla bröstmuskeln med ovansidan av axelleden. Med den kan jag lyfta min vinge och börja flyga. Om jag av naturen

härstammade från reptilerna, så frågar jag mig vem som då har borrarat hålet i ledhålan och dessutom trätt igenom senan? Sådana hål letar ni förgäves efter hos krokodilen.

Hjärta, förbli starkt!

Krätsch! Hjälp, en sparvhök! Krätsch! Var kan jag gömma mig nu då...? Hjälp... Puh, det gick bra ännu en gång. Det var nära ögat!

Vet ni att sparvhöken är vår värsta fiende? Med sina långa klor kan den få tag på oss till och med i täta buskage om vi inte passar oss. Vi har för övrigt många fiender: kråkor, skator, katter och människor. Inte ens om natten lämnar man oss ifred. Ugglorna angriper också när vi sitter och sover i ett träd. En gång var jag med om hur den hemska kattugglan mitt i natten tog sig in i vårt ruvningshål, slet ut min fru och utan förbarmande slukade henne hel och hållen. Det var fruktansvärt!

Men jag vet ändå att min skapare har omsorg om mig. I Bibeln står det att inte en sparv är bortglömd av Gud. Hur bra måste inte ni då ha det! Ni är ändå för honom långt mer värdefulla än jag. Till och med alla hårstrån på era huvuden har han räknat. Ja, uppenbart har Gud människorna särskilt kära.

Vet ni, min skapare har gett mig ett ovanligt starkt hjärta. Det är ett av de allra effektivaste som finns. Nu, medan jag talar med er, slår det mer än sju gånger i sekunden, närmare 460 gånger i minuten. Nyss, när jag flydde från sparvhöken, var min puls uppe i 760. Det måste vara så för att jag skall kunna flyga.

Ett superverktyg

Ja, titta lite närmare på mig i lugn och ro. Ser ni min näbb? Den ser rätt oansenlig ut, eller hur? Men den är ett underbart verktyg som min skapare har gett mig: superlätt, och ändå uppfyller den de hårdaste krav. Man har räknat ut att hornämnet i min näbb går att dra ut till trettioen kilometers längd. Det vill säga, om ni kunde göra en tråd

av materialet och fästa den någonstans, skulle den först vid en längd av trettioen kilometer gå av för sin egen tyngd. Materialet som människorna använder för att bygga ett flygplan kan man bara dra ut till ungefär arton kilometer...

Matsmältning måste också finnas

Vad säger ni? Har Gud skapat mig till en onyttig liten varelse som bara äter? Åh, en sådan förolämpning kan vi inte finna oss i, min skapare och jag. Vet ni överhuvudtaget vad jag äter? Nej, jag tänkte väl det! De som vet minst talar mest. – Ursäkta, det var återigen fräckt, men ni var inte heller särskilt hövliga!

I Kina nästan utrotades mina släktingar en gång, därför att några kloka människor tänkte att vi pilfinkar åt upp för mycket ris och hirs för dem. Men när de därborta så gott som utrotade vår ras, förstod de att skadeinsekterna på fälten förökades till den grad att förlusterna nu blev större än förut. Till vår egentliga föda hör nämligen de smådjur som ni tycker är ohyra men vi tycker är delikatesser: ollonborrar, flygmyror, ekvecklarens larver, äppelblomvivlar, bladlöss osv.

Apropå mat, vet ni på det hela taget något om hur vår matsmältning fungerar? När allt kommer omkring är detta ett helt naturligt tema. Som ni ju vet, är allt hos mig inriktat på att flyga. Eftersom jag äter mycket proteinhaltig föda, klarar jag mig med en ovanligt kort tarm, dock behöver jag starka magsafter. Min skapare ville inte belasta mig onödigt länge med oanvändbara matsmältningsrester, så därför kastar jag alltid ut smörjan så fort som möjligt – inte sällan när jag flyger. Så många gånger har jag lyckats ”dekorera” era kläder. Förlåt mig!

Min konstruktör gjorde förresten ännu en genial sak när han skapade mig: Han utelämnade helt enkelt urinblåsan. På så sätt kunde han låta min kropp smalna av bakåt och bli strömlinjeformad och hålla nere vikten. Min urin blir 80 %-ig urinsyra, som i slutet av ändtarmen utkristalliseras till en vit massa. Är det inte fint genomtänkt? Dessutom återförs nästan fullständigt till kroppen det för

avsöndringsprocessen nödvändiga vattnet. Så jag behöver sällan fylla på vatten.

Katapult och fickkniv

Orkar ni lite till? Se igen på mina fötter. De ser inte så mycket ut, och ändå är det en ganska raffinerad konstruktion som döljer sig däri. Det stämmer faktiskt: Vad ni ser där är verkligen bara fötter och tår. Resten – skenben, knä och lårben – gömmer sig inne i min kropp. Och när ni får det intrycket att jag står upprätt, står jag i verkligheten på huk med böjda knän. För er är kanske en sådan ställning obekvämt, men inte för mig. När jag nu plötsligt sträcker mina knän, slungar mig musklerna som en katapult uppåt, och jag börjar genast använda mina vingar. Medan jag flyger drar jag bekvämt upp ”stället” under fjädrarna, och vid landning faller jag ut igen. Också här skyddar sig den högst elastiska upphängningen på bästa sätt.

Kanske ni redan någon gång förundrat er över att jag kan sitta timvis på en kvist och till och med sova så. Det har min skapare gjort möjligt genom en särskild mekanism som gör att tårna automatiskt sluter sig om kvisten och håller fast. Ett helt knippe senor förbinder tårna med lårbensmuskeln. Sätter jag mig på en kvist så spänns senorna bara genom min egen tyngd och drar samman tårna. Till detta kommer att det finns några små upphöjningar på ett särskilt ställe av senan. När jag sätter mig, hakar de fast i ”tänder”, som befinner sig – än en gång inte av en tillfällighet – just på detta ställe i senskidan. Så förblir senorna spända utan ansträngning, och jag ramlar inte ner från trädet.

Hos fåglar med långa ben, som storken och hägern, som ofta måste stå mycket, är det lite annorlunda konstruerat. De har fått en särskild knäled, som hakar fast som en fickkniv. Så kan de stå i timmar.

Varför lägger vi ägg?

Vad tror ni egentligen, varför bär inte vi fåglar på våra ungar som däggdjuren? Vet ni inte det? Nå, föreställ er hur

en liten havande fågelhona skulle flyga med den stora magen! Och vad skulle jag leva av hela tiden om jag bara kunde krypa? Det här med ägg är en patentrösning av vår skapare. Därigenom blir jag mycket litet förhindrad att flyga. Jag lägger äggen snabbt efter varandra, i genomsnitt med tjugofyra timmars mellanrum. På detta vis blir kullen samlad och jag kan ruva alla äggen samtidigt. Därigenom kan vi fåglar ge liv åt åtskilliga ungar på en gång.

Konsten att ruva

Ni föreställer er säkert det som en ytterst långtråkig sysselsättning att ruva. Det beror på att ni inte har en aning om hur svårt detta arbete är. Ni tänker er att vi helt enkelt sätter oss på äggen och väntar till våra ungar kryper ut? Vet ni hur känsliga våra ungar, som växer till inne i ägget, är? Där måste temperaturen stämma precis, den riktiga fuktigheten vara för handen och dessutom måste ett oförhindrat gasutbyte kunna ske. Är det inte så, dör våra ungar innan de är födda.

Men vår skapare hade en genial idé, och han förverkligade den så här: redan innan jag börjar lägga äggen faller jag fjädrarna på två, tre ställen av magen. Därför växer där ut en hud som är tjockare än förut. Blodkärlen blir sju gånger så många och ungefär fem gånger så tjocka. Samtidigt samlas det mycket vätska i "ruvningsfläckarnas" celler. Vad är allt det här bra för? Så fort jag berör ägget med ruvningsfläcken, känns dess temperatur av, och det förmedlas till mellanhjärnan. Därifrån styrs sedan äggtemperaturen. Antingen värmer jag genast, eller också förstår jag för hur länge jag måste avbryta ruvningen så att luft kommer fram, och jag förstår också när jag skall vända äggen.

Hur de här meddelandena kommer fram till mellanhjärnan och hur jag genom ruvningsfläcken ger information till mina ungar, det är ännu fullständigt obekant för era vetenskapsmän. Trots det anser många utan vidare att denna förmåga har utvecklats sig gradvis. Dessa människor skulle jag gärna vilja fråga hur mina förfäder tidigare skulle ha ruvat fram sina ungar, om de inte märkte ifall

äggen var för varma eller för kalla?

Ack, jag skulle kunna berätta så mycket mer: om mitt storslagna lungsystem, flygandets under, mina fjädrars superkonstruktion, om mina navigationssystem... Men det överlåter jag åt min kära kollega, fru svala, som kan det mycket bättre.

Nu skulle jag bra gärna vilja veta: Tror ni fortfarande att jag härstammar från något, vilket som helst, krypande djur? – Nej, min skapare heter inte ”slump” och inte ”lång tid”: min skapare är den som på femte dagen sade att fåglar skulle flyga över jorden och som skapade var och en efter sitt slag. Det är han som välsignade oss och har sin glädje i oss. Jag är ett underverk ur hans hand. Ni också! Borde vi inte tillsammans prisa honom!

Ty sparven har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig,

där hon kan lägga sina ungar: dina altaren,

Herre Sebaot, min konung och min Gud.

*Saliga är de människor som i dig har sin starkhet,
de lovar dig oupphörligen.*

Ps. 84: 4-5

Kommentaren

[Lutheranen 4/1990]

Modern kritik av utvecklingsläran

Tidningen Dagen hade den 27 oktober 1990 en kort artikel om den engelske astronomen Sir Fred Hoyles och hans kritik av Darwins utvecklingslära. För tio år sedan började han framföra kritik mot utvecklingsläran. Han var tidigare ateist men har så småningom från vetenskapliga utgångspunkter kommit fram till att universum måste styras av en högre intelligens. Hans ”omvändelse” har väckt visst uppseende i vetenskapliga kretsar.

Dagen tar fram en del citat ur Hoyles vetenskapliga produktion som vi här återger:

Naturlagarna kan inte beskriva livets uppkomst, och darwinismens föreställningar om ”naturligt urval” kan inte förklara dess utveckling. Dessutom är fossilfynden ytterst bristfälliga.

— — —

Livet, som vi känner det, är bland annat beroende av minst 2 000 olika enzymer för att kunna fungera. Hur skulle ”urhavets” blinda naturkrafter kunna sammankoppla de rätta kemiska elementen till enzymer?

Enligt Hoyles beräkningar är sannolikheten 1 på 10 upphöjt till 40 000 (= 1 med 40 000 nollor efter). Det motsvarar sannolikheten att med en tärning slå 50 000 sexor i oavbruten följd. Hoyles kommentar till detta är talande:

Sannolikheten för att högre livsformer har uppkommit på detta sätt är jämförbart med sannolikheten att en tornado som sveper igenom ett skrotupplag skall sätta ihop en Boeing 747.

Hoyle menar att sådana mänskliga egenskaper som samvete, moral och religiositet rimmar dåligt med evolutionstesens att ”den bäst anpassade överlever”. En martyr väljer hellre döden än att förneka sin övertygelse.

Vi hoppas att Hoyles klarsyn skall sprida sig till många i vårt land. Att tro på slumpen istället för på Gud är att göra som strutsen: sticka huvudet i sanden för att slippa se. Aposteln skriver: *”Guds osynliga väsen kan ju ses ändå sen världens skapelse: det kan uppfattas i hans verk, på samma sätt som hans eviga makt och gudomsväsen”* (Rom. 1:20).

S.B.

[Lutheranen 4/1990]

Världens Frälsare kom här

1. Världens Frälsare kom här,
Rena jungfrun moder är.
Må förundrad världen stå,

5. Han med himmelsk fröjd och
fred
Kommit har till jorden ned,

- Att ett barn kan födas så.
2. Utan hjälp av någon man,
Endast av Guds Ande sann,
Har Guds Ord nu blivit kött,
Utav kvinna är det fött.
3. Jungfruns liv här fruktsamt
var,
Jungfrudomen blev dock
kvar.
Ängeln detta förutsagt,
Gud bevisar så sin makt.
4. Utan synder buren är
Den all världens synder bär.
Han, i oskuld född och död,
Frälsar oss ur dödens nöd.
- Ty han är båd Gud och man,
Som oss alla hjälpa kan.
6. Han från Fadern kommit har
och till Fadern han uppfar.
Han for ned till helvetet,
Åter till Guds majestät.
7. Jämlig Faderns är hans makt.
Döden har han nederlagt,
Nederlagt i väldig strid
Satans här till evig tid.
8. Pris ske Gud, vår Fader kär,
Pris ske Gud, som Sonen är,
Pris ske Gud den Helge And,
Alltid och i alla land!

Julpsalm som går tillbaka till biskop Ambrosius på 300-talet.
Här bearbetad av J Fjellander.

